

Mikica je hotela že odleteti, tedaj pa se je tisti v veji zopet grdo in škodoželjno zasmeljal:

»Cmeronc Cmerinc
je suh kot blinc.
Kaj je bolan,
kaj je zaspan — —

kaj pa — hi-hi —
če le jeziček
ga boli — —«

Mravljinec Cmeronc Cmerinc se je ustavil na svoji strmi poti, si pogladil tipalke in zapel na vse grlo, prav za prav zahreščal, kakor bi rekli po človeško:

»Cikete conka —
teta Ščiponka

v luknji čepi,
se sončka boji — —«

Iz špranje na veji je pokukala strgulca-teta Ščiponka in je mravljinco jezik pokazala. Ko pa je zagledala tik nad seboj na vejici Mikico čebelico, ji je pokazala svoje strašne klešče, zahrustala z njimi in hripavo zapela:

»Žiga žaga
glavo preč,

da ne bo pila
medka več —«

»O, to pa že ne — to pa že ne,« je kliknila Mikica. »Nabrati moram vendar še medka, da ga bom nesla mami kraljici.«

»Saj tebe ne bom. Jezna sem samo na Cmeronca, ker me je včeraj ugriznil.«

»Hamcamcam — z mravljinčne ceste stran! Tako vama pravim, tako vama povem: obeh se ne bojim, obe zapodim, kar v prah vaju zdrobim.«

»Saj res — grižavec,« je zaščviščala Ščiponka.

Mravljinec Cmeronc Cmerinc se je zakadil v teto strgulco, jo zagrabil za nogo in vlekel iz luknjice. Teta je cvilila, da je bilo groza, toda zaman ga je skušala pograbiti s kleščami. Ni ga mogla doseči. Tedaj je stekla Mikica na bojišče in zagrabila mravljinca.

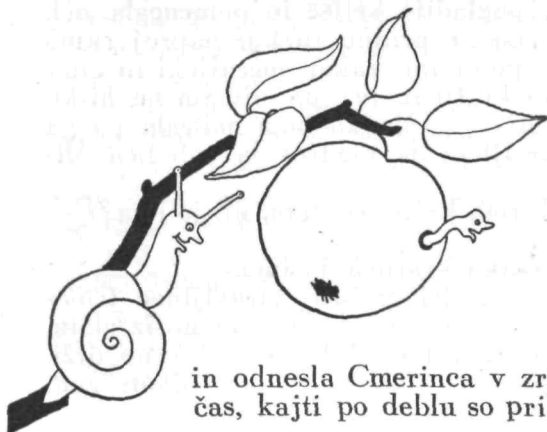
Strašno so kričali.

Polžek, ki je ne daleč na veji v svoji hiški spal, se je prebudil, pokazal roge in se zasmeljal: »To so pa otročaji — prav zares, da so.«

Iz svojega gradu, majhnega rdečega jabolčka, ki je visel na vejici,

je pokukal iz luknjice masten črviček Janezek Jezinček in je jezno zakričal: »Za božji čas! Kaj pa se tako derete? Že spet Cmeronc — kajpak — zmerom Cmeronc.« Črviček Janezek je nekaj časa boj opazoval, nato pa se je zasmeljal, kakor da se je nečesa domislil, in je pljunil na mravljinca. Tisti hip je Cmeronc spustil Ščipono in zagrabil Mikico, ker je mislil, da je to ona naredila. Mikica pa je zletela

in odnesla Cmerinca v zračne višave. Bil pa je že zadnji čas, kajti po deblu so prihajali novi mravljinци.

Cmeronc je visel v zraku in plaval, plaval kakor balonček. Krepko se je držal Mikice.

»Nič se te ne bojim,« se je še kar naprej drl, »kar v prah te zdrobim — sandrhondr — bumbumbum.«

Vendar se je le kmalu zbal neizmernih višin in kar v glavi se mu je menda vrtelo. Kaj bo, če ga Mikica spusti! Milo, milo je prosil Mikico čebelico:

»Tam na vejici zeleni pasem svoje kravice. Daj, ljuba čebelica, položi me lepo k mojim zelenim kravicam ušicam, da jih pomolzem. Jokale bodo in od žalosti umrle, če me ne bo. Tako rade me imajo. Ljuba, draga, prelepa moja čebelica. Tam na vejici zeleni — — —«

Mikica Mokica ga je nesla na vejico in ga položila na list k njegovim zelenim kravicam. Toda komaj ga je odložila, jo je nesramno grdo pogledal, da so ga bile same oči in čeljusti. Zarentačil je tako, da so se kravice ušice kar stresle v grozi:

»Sondrhondrbumbumbum.«

Mikica je odletela. Pri srčku ji je bilo hudo, tako hudo — — Spomnila se je, da so čebelice pridne, da od jutra do večera samo delajo. Ona, Mikica Mokica, je pa tegale suhega mravljinca prenašala. Kakšna čebelica je vendar. Zavila je na trobentično cestico.

»Kaj bo rekla mama kraljica, če ne bom pridna,« je globoko vzdihnila. »Še natepla me bo.«

11.

Skoro vsaka rožica ima metuljčka ali čebelico. Čmrlji najbolj debelo brenče, ptički čivkajo, muham in mušicam je pa dolg čas. Sonce pa sije, sije, sije — — —

Mikica je padla v trobentico. Globoko se je zarilā v rožico, stegnila jeziček in srknila nekaj kapljic medu. To je bilo sladko! Z nožicami je brcala in čudno — na njih sta rastli dve rumeni pogačici. Letela je naprej po dišeči trobentični cestici od trobentice do trobentice, nato je zavila na marjetično cestico in je obiskala marjetice, nato vijolice, kovačke in zlatice. Mnogo rožic je obletela, da si je natočila poln želodček medu in nagnetla dve rumeni pogačici. Po večini so bili v rožicah lončki medu že izpraznjeni, kajti čebelice vstajajo zelo rano. Kdor pride pozno, malo dobi. Jutri bo tudi Mikica vstala zarana, ker je čebelica in mora biti pridna.

Ko je danes letala po rožicah, je marsikaj doživela. V neki trobentici jo je nekdo potegnil za jeziček; na marje-

tici jo je vščipnila zlata mimica in se ji nasmejala; v zlatici pa sta se z nekim čmrljem skoro stepla, ker je rekel, da imajo v zlatih samo čmrlji pravico, nabirati med. V kovački pa je srečala malo pikapolonico, ravno ko je pela:

»Hišica je moja posteljco rumeno
majhna rožica, rožica mi da.«

Pela je tako lepo, da ji je Mikica kar ploskala. Prosila jo je, naj še zapoje. In pikapolonica je spet zapela:

»V temci mi pa sveti striček murček poje
zvezdica z neba — trililulila — —«

»Draga pikapolonica — tebe sem imela vedno strašno rada, še takrat, ko sem bila punčka. Pa ti tega gotovo več ne veš,« je rekla pri slovesu Mikica. »Pozdravljena, pikapolonica. Pa zbogom.«

Srečala je tudi mnogo čebelic, ki so jo začudeno izpraševale, zakaj ima modro kapico in rdeča krilca. Toda niso se dosti mudile, ker so čebelice in čebeličice ves ljubi dan samo delajo in se jim strašno mudi.

(Dalje.)

K. Hafner

Pika in Mika

Maruška ima punčko, ki ji je Pika ime. Pika je stara že pet let in se je v dolgi službi pri Maruški že močno obrabila. Na eno oko je slepa, na eno nogo šepa in iz trebusčka ji uhaja žaganje, kadar jo Maruška v preveliki ljubezni k sebi stiska.

Pa vendar ima Maruška Piko rada in lepo skrbi zanjo. Vsak dan ji daje jesti. Kadar je umazana, jo umije. Sama ji pere umazano srajčko in strgano krilce. Včasih jo tudi pestuje, pa ne prevečkrat. Kaj bi jo pestovala, ko pa je Pika že skoraj toliko stara kot Maruška sama!

Maruškina mama pa Pike ne mara. Pravi, da je umazana ko sam nagnus, in žuga, da jo bo vrgla v smeti.

Zato je Maruška žalostna. Vzame Piko v naročje in milo joka.

Mami se Maruška zasmili. Poboža jo po kodrasti glavici in jo tolaži: »Ne jokaj, Maruška! Če boš pridna in rada molila, ti bo sv. Miklavž prinesel novo punčko. Tako, ki bo veliko lepša kot Pika.«

»NOČEM DRUGE PUNČKE,« se cmeri Maruška. »SAMO PIKO IMAM RADA. PIKA JE NAJLEPŠA PUNČKA NA SVETU.«

»Toda v nebesih imajo še lepše. Take, ki zaspijo in mamokličejo. Sv. Miklavž jih nosi pridnim otrokom.«